

ở ngoài bia, nhưng chính cái tựa *Tâm Không Có Gì Lay Chuyển Nổi* khiến cô lưu ý. — Đức cô đã đọc hai cuốn sách kia, không biết vì lý do gì cô không để ý tới cuốn sách Phật giáo. Chờ ở phi trường quân sự cho chuyến bay bị hoãn tới tám tiếng đồng hồ, không có gì làm và để cho đỡ chán, cô đọc cuốn sách Phật giáo. Khi đã đọc được phân nửa cuốn sách, cô quay qua mẹ, và với giọng nhỏ nhẹ đầy ngạc nhiên, cô nói với bà: con là một Phật tử, mẹ ạ. Kỳ lạ quá, ngạc nhiên quá, tất cả những thứ cô suy nghĩ và tin tưởng đều có ở trong đó, có điều sáng sủa, mạch lạc hơn nhiều. Và kèm theo đó là con đường rõ ràng và hợp lý để đưa chúng ta trở về với cái hoàn hảo nguyên thủy của mình.

Nói cho đúng hơn, điều mà cô tìm thấy trong những trang sách đó là sự đương đầu của Đức Phật với vấn đề học buá đã từng đập mạnh vào tâm trí cô khi cô thấy người ta thoải mái trò chuyện trên chuyến xe buýt ngày nào — vấn đề sanh lão bệnh tử của tất cả mọi người. Cô cũng rất thích thú với giáo lý về tái sinh và sự kiện là mỗi người tự quyết định về kiếp sống tái sinh qua các hành động của mình, chẳng có đấng thần linh nào ở bên ngoài giục dục, điều khiển cả. Khi cô học hỏi về Ấn Độ Giáo, người ta nhấn mạnh rất nhiều về tiểu ngã (linh hồn) và sự tương quan của tiểu ngã với Thiêng Liêng. Lần đầu tiên nghe chữ tiểu ngã, cô cảm thấy buồn nôn, phản ứng ghê tởm của cô đối với chữ này mạnh mẽ đến như vậy. Ngược lại Phật Giáo nói về vô ngã, không có cái thực thể độc lập nào gọi là ỒNgãỒ làm cơ sở để các vọng tưởng xây dựng trên đó cả. Đối với cô, điều này mới thật là tự do, mới thật là giải phóng.

Quyển sách đó đã hoàn toàn thay đổi cuộc đời cô. Cô đã tìm ra con đường của mình và không bỏ phí một chút thì giờ nào, dấn thân vào con đường đã chọn. Một khi đã làm điều gì, cần phải làm cho đến hàng Ồ là chăm ngôn trong suốt cuộc đời cô. Đây không phải là việc dễ làm ở nước Anh vào năm 1961 khi sách vở về các đề tài Phật Giáo và các trung tâm thiền còn rất hiếm hoi. Nhưng rồi cô cũng tìm ra Hội Phật Giáo ở Quảng Trường Eccleston do Christmas Humphrey thành lập. — đây cô đã đắm mình trong những món châu báu của Phật Giáo Nam Tông. Cô

học về Tứ Diệu Đế, Bát Chánh Đạo và cô thấy như đang được dự một bữa tiệc thịnh soạn sau khi bị bỏ đói không biết đã bao lâu. Nhưng cô cảm thấy trong lý tưởng A-La-Hán có điều gì bất ổn; sau khi phá hết các phiền não, bậc A-La-Hán được giải thoát, không phải quay trở lại thế giới khổ đau này nữa. Có cái gì như lạnh lùng ở trong đó. Cô yêu mến hình ảnh Đức Phật và thường khóc mỗi khi nghĩ tới Ngài, cô muốn được trở thành giống như Đức Phật chứ không muốn

trở thành bậc A-La-Hán. Rồi ít tháng sau tình cờ cô đọc một quyển sách của ngài Long-Thọ trong đó nói về hạnh nguyện của bậc Bồ-Tát, từ bỏ Niết-Bàn quay trở lại thế gian để cứu độ tất cả chúng sinh, không mệt mỏi từ đời này qua đời nọ. Ngay lập tức cô biết đây là điều cô muốn, đây chính là mục đích cô muốn đạt tới: hành động chỉ vì lòng từ thương xót mọi chúng sinh.

Trong một quyển sách khác, cô đọc được một đoạn giải thích về bốn tông phái Phật Giáo Tây Tạng Nyingma, Sakya, Gelug và Kargyu. Khi cô đọc chữ Kargyu có tiếng nói trong đầu bảo cô là người Kargyupa. Lòng cô chùng xuống, cô không muốn đi theo Phật Giáo Tây

Tạng một chút nào. Khi đó Phật Giáo Tây Tạng còn chưa được hiểu biết đúng đắn nên khi thấy những hình ảnh chư Phật, Bồ-Tát nhiều tay, nhiều chân, với răng nanh, mắt lồi, người ta liền coi đó là hình thức Phật Giáo suy đồi. Cô thường nghe thấy tiếng nói kỳ bí này ở các thời điểm quan trọng hướng dẫn, cảnh cáo và lèo lái cô vào con đường đúng. Cô luôn luôn làm theo tiếng nói bất kể đầu óc cô suy nghĩ ra sao. Cô liên liên lạc với một người quen và được cho mượn cuốn tiểu sử ngài Milarepa, vị thánh tăng thi sĩ Tây Tạng, bậc hành giả tuyệt vời bao nhiêu năm trường thiền định trên các hang động tuyết phủ và là vị tổ sáng lập ra dòng Kargyu. Đọc xong quyển sách, cô tức thời thay đổi cái nhìn của mình về Phật Giáo Tây Tạng. Quyển sách đề cập tới cõi tịnh độ, cõi của các vong linh, các cung trời và địa ngục. Những bình diện hiện hữu này cô đã được biết đến qua các thời vắn linh ngày xưa. Rồi chuyện ngài Milarepa bay được cũng là điều gì gần gũi lắm vì chính cô khi còn bé những lần bị bệnh cũng đã từng bay ra khỏi xác.

